

Samling vid landstingsmannavalen!

Betydelsefulla tilldragelser strax utanför våra gränser och riksviktiga afgöranden inom landet fängsla i dessa dagar uppmärksamheten och skjuta åt sidan de inrepolitiska frågorna, som annars äro aktuella. En af dessa gäller de förstående landstingsvalen. Med tanke på den utomordentliga betydelse, som dessa val i år måste få genom sin återverkan på riksdagspolitiken, är det emellertid icke endast försvarligt utan en plikt att åter och åter rikta våra valmans uppmärksamhet på den förstående kraftmätningen och inskärpa vikten af en kraftig uppställning och endrättig sammanhållning af alla dem, som anse att vår nuvarande författningsbehållande är ett lifsintresse.

Vi ha särskildt lagt tonvikten på ordet sammanhållning därför att utsikterna för en framgångsrik kamp mot den förenade vänsterns planer på att nedbryta Första kammaren helt och hållet äro beroende af, om ett enigt uppträdande af landets moderata väjarekrar kommer till stånd, eller ej. Blir det senare fallet och går således högern splittrad fram vid landstingsvalen, eller håller sig hemma vid valet, liksom den gjorde vid riksdagsvalen i höstas, så är nederlaget på förhand gifvet. Den förenade vänstern kommer då att triumfera. I vänsterns press räknar man skadeglädje med dessa utsikter och hoppas af splittringen bland högern kunna skörda nya härliga frukter för den radikal-socialistiska politiken.

Skola Sveriges jordbrukare uppfylla vänsterns förhoppningar? Det är på dem och deras hållning landstingsvalens utgång beror. Skola de i missriktad själfständighetsfver följa de okloka råd, som nu hviestas dem i oronen? Eller skola jordbrukets män åter samlas till samverkkan med de öfriga folkklasser, som i den politiska hufvudfrågan tänka och önska det samma, som majoriteten af Sveriges bönder gör? Vilja de det, så är segern vår och vänsterns planer korsade.

Det gäller att ha klart för ögonen hvad dessa val betyda. Det kan här icke bli fråga om någon kraftmätning mellan produktions- och konsumtionsintressen, ej heller om någon kamp mellan jordbruksintressen och industri- eller stadsintressen. Valstriden — i den mån den har politisk och icke rent kommunal betydelse — gäller frågan om Första kammarens vara eller icke vara. Liberaler och socialister vilja beröfva Första kammaren dess själfständiga ställning. De vilja ha en Första kammare af fullständigt samma typ som Andra kammaren — ja, om deras nuvarande förslag realiserades skulle vi få en Första kammare, som i själfva verket blefve åtskilligt radikalare än den andra. Högerpartiet — och förvisso majoriteten af Sveriges bönder — vill däremot bevara den jämvikt i statslivet, som vår nuvarande författning afser. Vi önska en Första kammare, hvilande på andra grundvalar än den allmänna och lika rösträttens och med uppgift att utgöra en motvikt mot omogna och förhastade beslut i den starkt demokratiserade Andra kammaren.

Författningsfrågan gäller som bekant äfven den kommunala förvaltningen. Högern vägrar att utlämna afgrändet i de kommunala frågorna utslutande åt de samhällsklasser, som ha minsta förståelse för en sund kommunalförvaltningskraf. Den fordrar verkliga garantier för att dessa kraf bli tillgodosedda. Vänstern svarar med krafvet på lika kommunal rösträtt.

Sådan är situationen vid dessa val. Vinner vänstern några mera afsevärda framgångar, så ämnar den utnyttja dessa för att påverka riksdagens beslut i författningsfrågorna — så mycket är klart. Likaså kan man redan förutse att liberaler och socialister vid dessa val komma att gå fram i skönaste endrätt, under gemensam partibeteckning.

Hur kommer högern att ställa sig? Skall den möta motståndaren med sluten front eller splittrad i olika partier med hvar sin partibeteckning?